

ISBN: 978-625-7854-64-1

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 365

Klasik

Yayın Yönetmeni
Furkan Çalışkan

Dizi Editörü
Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan
Hümeyra Çalışkan

Düzeltili
Zehra Turhan

Kapak
Harun Tan

Mizanpaj
Nilgün Sönmez

1. BASKI

Ocak 2021
İstanbul

Ketebe Yayınları
Sertifika No: 34989
Maltepe Mahallesi Fetih
Caddesi No: 6 Dk: 2
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: 212 612 29 30
e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt
Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad.
No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok
Kat: 2 34310 Haramidere -
Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452
Tel: 212.412 17 00

© Özgün adı *The Return of Don Quixote* olan eserin tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Don Kişot'un Dönüşü

GILBERT KEITH CHESTERTON

TÜRKÇESİ
BÜLENT AYYILDIZ

KETEBE

Gilbert Keith Chesterton

İngiliz yazar G. K. Chesterton 29 Mayıs 1874 yılında Londra İngiltere'de dünyaya gelmiştir. Aykırı düşünceleri ile kendine sıra dışı bir yer edinen yazar G. K. Chesterton yazarlığının yanı sıra gazetecilik, sanat ve edebiyat eleştirmenliği yapmıştır. 1936 yılındaki ölümüne dek, gazeteciliği, sanat ve edebiyat eleştirmenliği ile yazarlığının yanı sıra, din ve dünya sorunları üzerine, keskin kalemıyla yazdığı polemik yazılarıyla da dikkati çekti. J.L.Borges gibi, türün ustalarının da hayranlığını kazandı. Ülkesinde yaygın Protestan inancına karşın Katolikliği seçmiştir. Yazar 14 Haziran 1936 yılında Beaconsfield, Birleşik Krallık 'da hayatını kaybetmiştir.

Bülent Ayyıldız

Bülent Ayyıldız, 1988, Bulgaristan doğumlu. Hacettepe Üniversitesi, Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümünde araştırma görevlisi olarak çalışıyor. *Durun Yanlış Anladınız* (İz Yayıncılık, 2017), *Hiçbir Şey Göründüğü Gibi Değil* (İthaki Yayınları, 2018), *Gölgesiz Matiz* (İthaki Yayınları, 2019) ve *J.D. Salinger: Nefret ve Sefalet* (Gerekli Kitaplar, 2019) adlı kitapları yayımlanmıştır.

İçindekiler

I.	Kast Sisteminde Bir Delik.....	7
II.	Tehlikeli Bir Adam.....	16
III.	Kütüphanedeki Merdiven.....	25
IV.	John Braintree'nin İlk İmtihanı.....	35
V.	John Braintree'nin İkinci İmtihanı.....	48
VI.	Boyacılık Görevi.....	59
VII.	Ozan Blondel.....	68
VIII.	Maymun'un Başına Gelen Talihsizlikler.....	80
IX.	Fayton'un Gizemi.....	93
X.	Doktorlar İhtilafa Düşünce.....	108
XI.	Kütüphanecinin Deliliği.....	118
XII.	Devlet Adamı ve Sayfiye.....	127
XIII.	Viktoryen ve Ok.....	136
XIV.	Gezgin Şövalyenin Dönüşü.....	151
XV.	Yol Ayrımı.....	167
XVI.	Kral'ın Hükmü.....	182
XVII.	Don Kişot'un Gidişi.....	194
XVIII.	Seawood'un Sırrı.....	204
XIX.	Don Kişot'un Dönüşü.....	212

I.

Kast Sisteminde Bir Delik

Seawood Manastırı'ndaki en uzun odanın sonu ışıl ışıldı. Duvarlar neredeyse tamamen pencereden ibaret olduğundan ışık, bulutsuz denilebilecek bir sabahta, parkın yukarısındaki bahçenin taraçalı kısmını aydınlatıyordu. Herkesin unuttuğu bir sebepten dolayı "Maymun" lakabıyla anılan Murrel ve Olive Ashley boyamayla iştiğal ederken -ki Olive çok küçük, Murrel ise oldukça büyük bir ölçekte boyuyordu- ışıktan faydalanıyorlardı. Orta Çağ süslemelerinin yassı mücevheratını taklit edebilmek için Olive renklerini itinayla kullanıyordu, zira oldukça müphem olan "görkemli geçmiş" tabirinin bir parçası olarak, Orta Çağ'a ayrı bir ilgisi vardı. Diğer taraftan, Murrel ham renklerle dolu birkaç bakraçla ve neredeyse süpürge boyundaki fırçalarla iştiğal etmekteydi ve son derece moderndi. Bunlarla, hazırlık aşamasında olan özel ve amatör bir piyese dekor olacak çıtayla çerçeveslenmiş büyük kâğıtlara ve tuvallere saldırıp duruyordu. Her ikisi de ne boyayabiliyor ne de boya yapabildiklerine inanabiliyorlardı. En azından Olive gayret ediyordu, ama Murrel'da o da yoktu.

Olive eleştirel bir kadın olduğundan, Murrel kendini savunarak “Ahenksizlik konusunda konuşup durmanda bir sakınca yok,” dedi; “ama stilin algıyı daraltıyor. Ne de olsa dekor boyaması sadece mikroskopla görünen bir tezhip.”

“Mikroskoplardan nefret ederim,” dedi kısaca.

“Şu zimbirtiyı mütalaa etmek için bir tanesine ihtiyacın var gibi görünüyor,” diye cevap verdi arkadaşı. “Aslında insanlar bunu yaparken gözlerine büyük bir şey sokuyormuş gibi geliyor bana. Umarım o kadar ileri gitmezsin; senin tarzına hiç de uygun olmaz.”

Bu gerçekten doğrudu. Hiç şüphe yok ki estetik ama bohemden uzak koyu yeşil elbisesiyle, onu sıradan gösteren mağmum ve narin çehresiyle, ufak ve ince bir kız oluşuyla görevinin küçük çetinlikleri arasında benzer bir tabiat vardı. Genç olmasına rağmen tavırlarına biraz kız kuruluğu işlemiştii. Oda üstü, kâğıt ve Bay Murrel’in gösterişli başarısız sanat girişimleriyle darmadağın olmasına rağmen, Olive’in yasası boya kutusu, kılıfı ve ufak gereçleri koruyucu bir titizlikle yanı başında duruyordu. Bazen boyaların yanında verilen yazılı kullanma talimatına ihtiyaç duyacak biri değildi ve fırçayı ağza koymaması için onu uyarmaya hiç gerek kalmadı.

Mikroskop meselesine dönerek “Demek istediğim,” diye söze başladı Olive; “biliminiz ve modern araçlarınız insanlar da dahil her şeyi daha da çirkinleştiriyor. Kanalizasyona ne kadar bakmak istiyorsam, mikroskoptan da o kadar bakmak isterim. Sadece kıvranıp duran iğrenç şeyler görürsün. Hiç de bakmak istemiyorum. Bu yüzden bütün bu eski gotik tabloları ve binaları seviyorum; gotik tarzında bütün çizgiler yukarıya, cenneti işaret eden sivri kulenin tepesine gider.”

“Kelimenin tam anlamıyla kabaca,” dedi Murrel. “Gökyüzünü fark etmemiz için bize itibar edebilirlerdi.”

“Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun,” diye cevap verdi hanımefendi. Vakur bir şekilde boyamaya devam ederek;

“Orta Çağ insanların bütün özgünlüğü kiliselerini inşa etme biçiminde yatıyordu. Bütün mesele sivri kemerlerdi.”

“Ve mızraklar,” diye tasdik etti Murrel. “İstedikleri şeyi yapmadığında, seni dürtüverirlerdi. Sanırım çok sivri... Bir şeyler ima etmek istercesine sivri.”

“Her neyse, beyefendiler birbirlerini mızraklarıyla dürtüyorlardı,” diye cevapladı Olive. “Bir İrlandalının bir zenciye yumruklamasını izlemek için gidip şatafatlı koltuklara yayılmıyorlardı. Dünyayı verseler modern boks dövüşlerini izlemem ama eski turnuvalarda bir leydi olarak bulunmayı dert etmem.”

Dekor boyacısı “Sen bir leydi olabilirsin ama ben bir lord olamam,” dedi kasvetle. “Bu şansla olmaz. Kral olsam bile kafamı bir şarap fıçısına gömüp bir daha asla tebessüm edemezdim. Benim halim daha çok bir derebeyi kölesi gibi bir şey olmaya uygun. Cüzzamlıların yanına gönderilir ya da buna benzer bir Orta Çağ tımarhanesine kapatılırdım. Evet böyle olurdu; burnumu on üçüncü yüzyıla sokar sokmaz kralın ya da birinin baş cüzzamlısı olarak atanırdım ve şu daracık bölmeden kiliseye gözlerimi kısarak bakmak zorunda kalırdım.”

“Şimdi hiçbir bölmeden kiliseye baktığın yok, hatta kapıdan bile baktığın yok,” diye belirtti hanımefendi.

“Ah, o işleri sana bırakıyorum,” dedi Murrel ve özensiz fırça darbelerine sessizce devam etti. Bayan Ashley’nin itirazına rağmen, “Aslan Yürekli Richard’ın Taht Odası”nın mütevazı iç tasarımının tonunu yakalamak için kompozisyonu mor, açık ve koyu kırmızı renklerle boyuyordu. Orta Çağ konusunu seçmiş, hatta oyunbaz arkadaşlarının müsaade ettiği kadarıyla piyesi yazmış biri olarak, aslında Bayan Ashley’nin duruma itiraz etmekte hakkı vardı. Oyun, Aslan Yürekli’ye ve evin kızı dahil diğer birçok insana serenatlar söyleyen Ozan Blondel hakkındaydı. Evin kızının piyeslere düşkünlüğü, ozanın bu işe devam etmesini sağlamıştı. Saygıdeğer Douglas